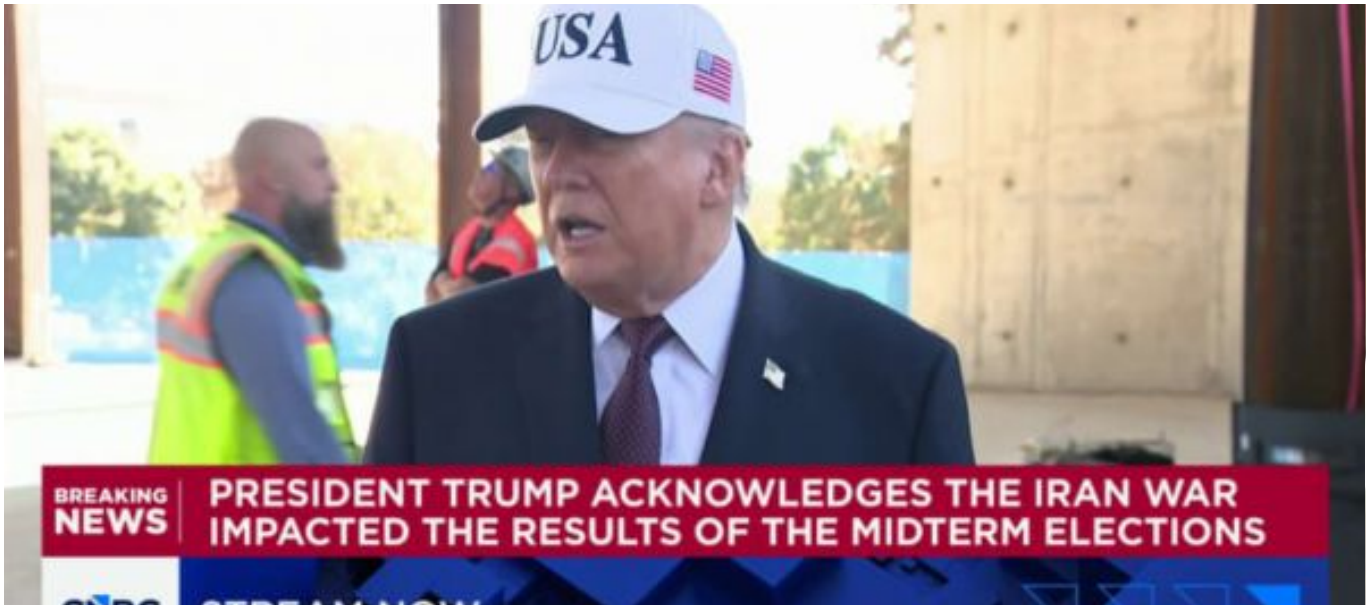

Na zijn nederlaag gaat Trump werken aan zijn nalatenschap. En die ligt vooral in het buitenland.

Posted on 10 november 2026 by Derk Jan Eppink

Democratische winst bij de Amerikaanse verkiezingen was verwacht, maar de omvang ervan is groter dan voorspeld. De machtsverhoudingen in Washington DC zullen veranderen zodra de leden van de 120ste Senaat en het Huis van Afgevaardigden op 3 januari 2027 om 12.00 uur worden beëdigd. Tot dan kan president Trump nog proberen wat meubels te redden via politieke benoemingen.

De kiezers kozen eerder tegen Trump dan voor de Democraten, die soms met zeer radicaal-linkse en islamistische kandidaten kwamen. Trump zei: IK sta op het stembiljet! Dát heeft hij geweten. De klap was hard, al kregen vorige presidenten als Clinton en Obama even grote afstraffingen bij tussentijdse verkiezingen in respectievelijk 1994 en 2012. Deze reguliere verandering in de machtsbalans heeft grotere impact omdat de verhoudingen sterk zijn gepolariseerd. Het Amerika van vader Bush, of zelfs Clinton, bestaat niet meer.

Radicale generatie

Tegenover de zich als 'Koning' wanende Trump en zijn hofhouding staat een nieuwe garde Democraten waarin een radicale generatie zich aandient, met als boegbeeld de 'Democratische Socialisten van Amerika' (DSA). Onder hen ook enkele islamisten, zoals de aankomende senator Abdul El-Sayed uit Michigan (42). Het is een stroming onder Democraten die machtsbewust opereert, zoals de New Yorkse burgemeester Zohran Mamdani, en aan invloed wint. DSA herdefinieert de ideologische koers in de partij.

De komende twee jaren moeten Amerika en de wereld het nog stellen met Trump die heeft aangekondigd met het nieuwe Congres te zullen 'samenwerken'. In de praktijk wordt dat een 'Tom en Jerry' tussen Trump en de Democraten. Van nieuwe wetgeving komt niets terecht. Trump werkt enkel met uitvoeringsbevelen en veto's. De Democraten zullen leden van de Trump-regering bestoken met *hearings* en afzettingsprocedures. Het volgende verkiezingsjaar 2028 is dichtbij: presidentskandidaten berekenen hun kansen.

Washington DC gaat navelstaren, maar de buitenwereld staat niet stil: Israël, Iran, Oekraïne, en spannende verkiezingen in Europa. Inzake buitenlands beleid heeft Trump de vrije hand, als Commander-in-Chief. Bij importheffingen, zijn favoriete instrument, trapte het Hooggerechtshof begin 2026 op de rem en stelde dat deze 'niet onbeperkt' kunnen zijn.

Trump wilde met hoge invoerheffingen buitenlandse bedrijven dwingen in Amerika te investeren en produceren. Dat duurt echter even, terwijl heffingen voor Amerikaanse consumenten onmiddellijk doorwerken als interne belasting. De Democraten namen slim genoeg 'hoge kosten van levensonderhoud' als hoofdthema van hun campagne. Dat gevoel sloeg aan bij kiezers, ook al groeit de Amerikaanse economie momenteel met 3,4%. Europa is voorlopig van nieuwe Amerikaanse heffingen af.

Het eeuwige probleem Iran

Europa en Nederlandse politici moeten niet denken dat Trump (80) zich voorbereidt op zijn pensioen: Amerika is alliantie-leider in de NAVO. Trump blijft bij Europese landen aandringen op hogere defensie-uitgaven, ook al kraakt de economie door

toedoen van de energie- en klimaatplaneconomie. NAVO-lidstaten krijgen hun begrotingen volgens euro-criteria niet meer rond en beginnen allerhande uitgaven te ressorteren onder ‘defensie-infrastructuur’. Mark Rutte, secretaris-generaal van de NAVO, mag de plooien gladstrijken; hij moet ‘Daddy’ nog 2 jaar sussen’.

Het blijft Trump dwarszitten dat Europese landen zo weinig deden om Amerika te helpen in de strijd tegen Iran. Trump is de zevende Amerikaanse president die de ‘Islamitische Republiek Iran’ op zijn bord krijgt en, net als zijn voorgangers, in het moeras terechtkwam. Uitgangspunt: Iran mag geen atoomwapens krijgen. Maar hoe? De meeste landen steunden sancties. Obama bracht Iran een ‘nucleaire deal’ waarvan Iran misbruikt maakte om toch nucleaire wapens te fabriceren.

Trump volgde met precisiebombardementen op nucleaire faciliteiten, maar Iran ging onverdroten door want het ziet de atoombom als ‘garantie voor het voortbestaan van het islamitische regime’. De Amerikaanse luchtmacht lanceerde ‘onthoofdingsbombardementen’ die het regime in Teheran amper overleefde.

Centrale fout: het Memorandum of Understanding

Daarop volgden onderhandelingen en sloten Amerika en Iran een ‘Memorandum of Understanding (MoU) waarbij Iran beloofde af te zien van het produceren van de atoombom. In Washington leidde dit tot een ‘quasi-breuk’ tussen Trump die wilde doorpakken en vicepresident J.D. Vance die wilde onderhandelen. Vance kreeg zijn kans; Iran ‘onderhandelde’ maar ging gewoon door met atoomplannen.

De ayatollahs bestookten Israël, via Hezbollah in Zuid-Libanon, en ook het Arabisch schiereiland. Die strijd ging de Midterms overheersen en zorgde voor Trumps slechte resultaat. Precies wat Iran beoogde. Amerika had de militaire actie moeten doorzetten. Het MoU werd een ontsnappingsroute voor Iran, en Vance wordt in zijn partij terecht aangewezen als zondebok.

‘Islamo-Democraten’

Voor Trump werd de onwil en zelfs tegenwerking van Europese landen een diepe frustratie. Waarom deden West-Europese landen weinig? De meeste landen hebben thuis een groeiend islamitisch electoraat, vooral onder linkse partijen, dat eigenlijk tegen Amerika is en voor Iran. Doelwit van die haat is Israël.

‘Progressief Europa’ kent weinig mededogen met de slachtoffers van de Palestijnse aanval op 7 oktober 2023 in Israël tijdens een muziekfestival. Daarna viel het Israëlische leger de Gazastrook binnen. ‘Gaza’ mobiliseerde in Amerika de ‘Islamo-Democraten’ binnen de Democratische partij die een kern vormde binnen de ‘Democratische Socialisten van Amerika’ (DSA) met figuren zoals Ilhan Omar, prominent in het Huis van Afgevaardigden. Omar zette in haar staat Minnesota een heel corruptie-netwerk op met nepfirma’s in de gezondheidszorg.

Het fenomeen ‘Islamo-Democraten’ radicaliseert de Democraten, stoot door naar de partijtop en plaveit de weg voor komend senator El-Sayed die presidentskandidaat wil worden in 2028. Hij noemde Michigan alvast ‘the capital of Arab America’.

In West-Europa is de politieke islamisering al verder gevorderd en verlamt democratische verhoudingen in veel landen. Met verkiezingen in Frankrijk, Spanje, Italië en in Polen is een flink zwaai naar rechts te verwachten. Dat geldt ook in de deelstaten van Duitsland. Bondkanselier Merz is een machteloze figuur en lijkt ‘ausgemerzt’.

Hogedrukketel Polen

In Polen woedt een jarenlang touwtrekken over het Grondwettelijk Tribunaal tussen premier Donald Tusk, ex-voorzitter van de Europese Raad, en de rechtse president Karol Nawrocki. Inzet: benoeming van rechters in dat Tribunaal. Het Poolse parlement, de Sejm, kiest kandidaat-rechters; de president beëdigt. Nawrocki weigerde echter gekozen kandidaten te beëdigen.

Het conflict ontspoorde toen premier Tusk (die geen rol heeft in de procedure) zittende rechters wilde laten afzetten; uitgerekend toen president Nawrocki onderweg was op staatsbezoek in Senegal. Hij keerde spoorslags terug, doorbrak een politiecordon bij het Tribunaal en eiste het ontslag van Tusk. Commissie-voorzitster Ursula von der Leyen kiest de kant van Tusk. Nowrocki hengelt naar steun van Trump. Hij kreeg al formele steun van de presidenten van de andere Visegrad-landen; Tsjechië, Slowakije en Hongarije.

De aanslag in Krakau maakt van Polen een hogedrukketel. Woensdag 11 november, op de Poolse nationale feestdag, heeft de rechtse oppositie een massabijeenkomst in Warschau gepland.

Trump is nog niet weg

Europa? De EU kiest voor Tusk, die in Polen zijn populariteit kwijt is. Kern van deze strijd is dat in de Europese doctrine van een 'ever closer Union' de term 'ever' geen oneindig begrip is: 'Natiestaten' willen samenwerken, maar verdampen in een federale Europese staat. Het fiere Polen is Europa's hardhout. Aan welke kant Trump staat is voorspelbaar.

Het effect op Nederland is marginaal. Er is genoegdoening dat Trump verloor maar hij blijft regeren tot begin 2029. Het Congres beknot thuis zijn macht. Hij gaat werken aan zijn 'legacy', zijn nalatenschap. En die ligt nu vooral in het buitenland: Oekraïne, Iran en zijn 'geliefde Europa' met spannende verkiezingen. Trump is (nog) niet weg.

Wynia's Week *brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week,* ***156 keer per jaar****, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. Doet u (weer) mee? Hartelijk dank!*